

Publicerad 2010-02-18 10:51 av Sommarnattsljus

Du

Du min vackra, glada, starka, kloka, intelligenta, sprittande, sprudlande livsknippe till dotter

Självständig och orädd intog du världen

full av fantasi

ständigt på språng mot nya upptåg och äventyr!

Så glad jag var

så stolt!

Stoltare mamma har nog inte vandrat i ett par skor.

Du sjöng som jag, fast bättre

Du spelade som jag, fast mycket bättre! (Ingen har förmodligen någonsin spelat Kalle Johansson på piano snabbare än du!)

Du förstod sammanhang, busade, lekte

Allt jag någonsin kunnat (som jag tyckte var något att vara stolt och glad över) lärde jag dig.

Och du var villig, intresserad, lättlärd...

Aldrig kunde jag i min vildaste fantasi ana att något inte skulle stå rätt till med dig, att du skulle kunna ha något som skulle göra det svårt för dig i livet.

Det fanns inte på världskartan.

Du var ju så duktig. På allt!

Vad visste jag?

Ingenting!

Inte ett förbaskade smack!

Jag levde på i mitt liv. Kämpade, led, slet. Såg inte dig.

Såg inte din kamp.

Såg inte dina problem.

Såg inte din smärta.

Måtte Gud förlåta mig.

Fast egentligen är inte det mitt största problem, sorg eller smärta, det där om jag skulle bli förlåten eller inte.

Mitt största problem är ditt liv just nu, din smärta.

Hur kan jag någonsin...?

Hur ska jag kunna...?

Vad?

Finns det någonting i den här världen som jag skulle kunna göra för att betala av på min skuld till dig? Inte för att jag själv skulle få bli skuldfri, utan för att i någon mån kunna hjälpa dig, lätta din börda...

Det slår mig medan jag skriver att jag kanske inte vill bli kvitt min skuld...

Den är bekant. Den blir en sköld att gömma mig bakom. Den blir mitt pass för att slippa förändras, utvecklas, leva mitt liv som en stark, fri, ärlig människa.

Så syniskt. Så förbaskat själviskt!

så länge jag fortsätter att vältra mig i min skuld, så sviker jag dig på nytt

och på nytt

och på nytt...

Är kanske tiden kommen att bli vuxen?

Att ta mitt ansvar och sluta tycka synd om mig själv för att jag är en så misslyckad människa?

Gud vet

Endast Gud vet!

Men jag tror

att kanske

Kanske har tiden kommit

kanske, kanske, kanske... KAN det SKE

Om Gud vill

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sommarnattsljus med Poeter.se id #30719 innehar upphovsrätten